

en Mangel paa Overlegenhed fra Heltindens Side, som forbløffer og udæsker Kritiken. Henriette er altfor tint skildret, til at denne Historie ikke skulde synes paaklistret og urimelig.

Det bedste i Bogen er Skildringen af Henriettes Barndomshjem. Navnlig er Faderen godt truffen og morsomt opfattet med hans forlorne Omhyggelighed for Moderen og Hjemmet, idet han dog altid naar at faa Sagerne ordnede i hans egen Favør, faar den bedste Mad, de bedste Klæder, de fleste Fornøjelser etc. Ogsaa Moderen er godt tegnet, men ingen af dem er jo helt nye. Vi har adskillige Gange set dem skildrede lige saa godt.

Stort mere end en Times behagelig Underholdning giver Bogen da ikke, og som et Indlæg i Kvindesagen kan den absolut ikke komme i Betragtning, — knapt nok som ét for »Frit Samliv«.

F.

En ganske lille Rettelse.

Ja, det er egentlig kun, at jeg gerne vilde gøre opmærksom paa en lille Fejltagelse, der indløb i Fru Stampe-Feddersens saa overordentlig smukke Aabningstale ved det nordiske Møde.

I sin Omtale af Verdensudviklingen nævnedes Fru S.-F. det Plus, der kom til, da Kristendommen bragte Budet: Gør med andre, hvad du vil, at andre skal gøre mod dig.»

Men dette Bud er ældre end Kristendommen, det var ikke noget nyt paa Jesu Tid, det var kendt og praktiseret gennem Aarhundreder af det jødiske Folk.

»Gør ikke mod din Næste, hvad der er dig selv imod, — dette er hele Troen, alt andet er kun Forklaring dertil,« saaledes svarer Patriarken Hillel en Hedning, der havde sat sig i Hovedet at lære hele Troen udenad.

Og i denne samme Tro staar i 3dje Bog: »Du skal elske din Næste som dig selv.«

Fordi Mennesket — Næsten — er et Udtryk for Guds Billede, derfor er det ene Menneske pligtigt at elske det andet.

Og denne Kærlighed tænkes omsat i praktisk Handeln i det daglige Liv. »Træffer du din Fjendes Okse eller hans Æsel, der er farende vild, bring ham dem tilbage.«

Et andet Sted: »Ser du din Fjendes Æsel styrte under sin Byrde og du vilde undlade at lette den for det! Gør det snarest.« Og i »Salomons Ordsprog« finder vi følgende: »Glæd dig ikke over din Fjendes Fald og lad ikke dit Hjerte juble over hans Mod-

gang; at ikke den Evige ser det og bliver misfornøjet dermed, og vender sin Vrede imod dig. Naar din Fjende tørster, giv ham at drikke.«

Og alle disse Bud gælder kun overfor dem, der hades, Fjenderne, de Fremmede — og er dog fulde af sand og praktisk Næstekærlighed. Hvor meget mere gøres der da ikke for Brødrene, for dem der elskes.

Sulamith.

Ændringer i Fælleslovene

—o—

Det gør mig meget ondt, at mit lille Ændringsforslag til Fælleslovene er blevet saa grundigt misforstaaet, at Ordlyden i Referatet er lige modsat det, som jeg foreslog. Jeg vilde være den første til at forkaste et Forslag, som gik ud paa, at noget Medlem af Fællesstyrelsen skulde kunne lade sig repræsentere af en Stedfortræder. Hvis saadant Forslag er fremsat, saa er det sandelig ikke af mig. Jeg har — forinden Mødet — tilskrevet Lovudvalget følgende: »Jeg foreslaar at lade Distrikterne forblive som de ere; men derimod dele Landet — som foreslaaet — i 8 Dele, som kunde benævnes »Valgomraader«, og hvor de 8 Medlemmer til Fællesstyrelsen blev valgt, uden Hen-

sig ud fra Klyngen og talte op til mig, idet han høflig aftog sin Hat.

»Venstres Hovedbestyrelse har lige haft Møde, og vi er komne her for at overbringe Dansk Kvindesamfund Mødets Beslutning: »Da Højres Kvinder allerede har organiseret sig, ser vi os i den Nødvendighed at maatte opfordre Dansk Kvindesamfund til paa staaende Fod at træffe sit politiske Valg. Som det første Parti her i Landet, der med et Flertal bag sig stillede Forslag om Kvinders politiske Valgret, er vi ikke i Tvivl om, i hvilken Retning Dansk Kvindesamfunds Valg vil gaa. Vi venter derfor, at Partiet med alle de agitatoriske Kræfter, som staar til dets Raadighed, vil støtte os ved Valget til Bekræftelsesrigsdagen.«

»Hvem er disse Kvinder?« spurgte jeg med en uhyggelig Følelse af, at flere af de Ansigter dernede var mig vagt bekendte.

»Det er allesammen kvindesaglig interesserede Kvinder, som vore Redaktører med stor Flid har samlet Landet over og formaaet til at ind-

træde i vort kvindelige Agitationskorps. — Det, vi ønsker af Dansk Kvindesamfund, er, at det hurtigst muligt opløser sine Kredse og omdanner dem efter Folketingskredsen, for at vi lettere kan mønstre vore kvindelige Forbundsfæller.«

»Umuligt!« raabte jeg. »Dansk Kvindesamfund er en upartipolitisk Forening og har ligesaa lidt Ærinde til Venstre som til Højre.«

»Betænk Jer vel,« sagde Herren indtrængende. »Opløsningen i Jere Rækker undgaar I alligevel ikke. Giv Jer hellere godvillig, som de konservative Kvinder allerede har givet sig, saa vil vi paa Forhaand tilsiige Jer en Plads i vor Hovedbestyrelse.«

»Ikke om I tilbød os Halvdelen af Pladserne,« svarede jeg ophidset. »I har foretrukket at ordne Grundlovs-sagen udenom Kvinderne, nu maa I ogsaa klare den uden Kvindernes Hjælp.«

»Hør! Hør!« raabte alle Kvinderne dernede. »Leve Dansk Kvindesamfunds Organisation!«

I samme Nu var de alle paa Flugt

ned ad Sidegaderne, forfulgte af Redaktørerne.

Atter smækkede jeg Vinduet i og kastede mig paa mit Leje, men for tredje Gang blev jeg jaget op af et skrækkeligt Bulder nedenfor.

Gaden var opfyldt af Mænd og Kvinder, som alle stirrede opad mod Vinduerne i Studiestræde 49, 2den Sal. En rødskegget Kæmpeskikkelse stod midt iblandt dem og raabte med deklamatoriske Armbevægelser: »Overklassens Kvinder har allerede solgt sig selv til Pengeposerne og Grundlovsbryderne. Agter Dansk Kvindesamfund at smide disse Kvinder ud og protestere mod Udvandringspolitikken, som kun lægger Kvindernes Valgret Sten i Vejen?«

»Dansk Kvindesamfund staar udenfor al Partipolitik,« svarede jeg med al den Værdighed, jeg kunde lægge i min Stemme. »Vi agter at ligge døde i Forfatningsstriden, til Kvindernes Valgret har faaet sin Bekræftelse.«

Han lod mig ikke fuldende, men vendte sig triumferende til de omkringstaaende Kvinder: »Dansk